

gaaende disse Punkter idetmindste at udbede sig en nøiagtigere og nærmere Forklaring fra Regjeringens Side, førend man skrider til den 3die og endelige Vedtagelse. Det er altsaa blot saadanne Punkter, som jeg for Diebliffet skal dvæle ved. Som det 1ste Punkt skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der under de tidligere Forhandlinger af denne Sag her i Thinget har været udtalt Anskuelse, der gik ud paa, at den Paragraph i det foreliggende Forslag, der opregner, hvilke de særlige Anliggender skulde være, ikke var omfattende nok; det har navnlig været paaberaabt som et Exempel, at Trykkefriheden i den ommeldte Paragraph ikke er betegnet som noget særligt Anliggende. Man kunde forøge dette Exempel med flere og saaledes tage, hvad der nærmest ligger for, f. Ex. Forsamlings- og Foreningsfriheden, og overhovedet saadanne Friheder, som den reactionaire Stemning er tilbøielig til saavidt muligt at ville bestjære. Naar en saadan Anke har været reist over Indholdet af § 2, er der fra deres Side, som i bemeldte Paragraph og i det Hele i selve den forandrede Grundlov have fundet tilstrækkelig Garanti, blevet ansøgt, at uagtet Trykkefriheden ikke i § 2 var betegnet som et særligt Anliggende, saa vil den dog være sikret ved en Paragraph i Kongerigets særlige Grundlov, idet den samme Paragraph, som i Danmarks Riges Grundlov hæver denne Frihed, vil overgaae i Kongerigets særlige Grundlov; dette har ogsaa været mig en Betyggelse; ligesaadan har jeg fundet Betyggelse ved de Paragrapher, der i Danmarks Riges Grundlov tilfuge Danmarks Indvaanere nordensfor Kongeaen Forsamlings- og Foreningsfrihed, idet jeg er gaaet ud fra, at det maatte være anerkjendt, at disse Paragrapher i den særlige Grundlov ville staae uanfægtede, saalænge de staae paa den dem indrømmede Plads. Men en overmaade stor Tvivl reiser sig, naar man betragter Udkastet til Fællesforfatningen; thi der er det, som det synes med sær Betydning, sagt, at fælles Anliggender ere alle de, der ikke „udtryffeligen“ ere nævnte som særlige. Naar nu det høie Ministerium erindrer — som jo maa forudsættes, at det gjør —, at den Anke med stor Vægt har været reist her i Forsamlingen, at

f. Ex. Trykkefriheden og flere lignende Rettigheder ikke „udtryffeligen“ vare betegnede som særlige Anliggender, saa kan det ikke Andet end vække Frygt og Bekymring, naar man seer, at Regjeringen i Fællesudkastet desuagtet har indført, at fælles Anliggender skulle alle de være, der ikke „udtryffeligen“ ere betegnede som særlige. Jeg skulde derfor meget haabe og ønske, at det høie Ministerium først vil yttre sig over denne Bestemmelse i Fællesforfatnings-Udkastet, som er saa nærgaaende imod den særlige Grundlov, vi nu ere ifærd med at vedtage.

Som det andet Punct skal jeg tillade mig at anføre, at blandt de Sager, der i § 2 ere opregnede som fælles, findes „Tilveiebringelsen af det Mandskab til Land- og Søhæren, som ifølge de bestaaende Planer eller de fra den lovgivende Magt for de fælles Anliggender udgaaende Love skal leveres fra Kongeriget“; „Tilveiebringelsen af de Heste, Levnetsmidler, Foder, Qvarteer og lignende Naturalforødenheder, som Kongeriget paa samme Maade forpligtes til at skaffe tilveie.“ Dette staaer i Kongerigets særlige Grundlov, men naar man tager Slesvigs Forfatning af 15de Februar 1854 for sig, vil man finde, at Lovgivningen om Udskrivning „til Krigstjeneste i Bor Hær og Flaade, Udredningen af Heste til Hæren og det hele militaire Indkvarteringsvæsen skal være en fælles Sag“, og i Fællesforfatnings-Udkastet hedder det, som sagt, at fælles Anliggender ere alle de, der ikke udtryffeligen ere anførte som særlige for de enkelte Landsdele. Det er mig en aldeles ubegribelig Gaade, hvorledes Ministeriet har tænkt sig dette Forhold ordnet; fælles Anliggender skulle alle de være, der ikke udtryffeligen ere anførte som særlige, men Udskrivningsvæsenet, Indkvarteringsvæsenet, Udredningen af Heste ere i den ene særlige Grundlov betegnede som særlige, men i de 2 andre Landsdeles Forfatninger — thi jeg skal bemærke, at en lignende Bestemmelse findes i den holfsteenske Forfatning — ere de anførte som fælles. Hvorledes en Sag kan være et fælles Anliggende med Hensyn til 2 Landsdele — og den er jo ikke engang „fælles“, idet den ikke er fælles for den 3die Landsdeel, som dog er Hovedbestanddelen — og særlig for Konge-